

[Udenrigsministeren.]

arbejdet. Jo mere der bliver tale om forpligtende samarbejde, jo mindre bliver der tale om bistand, jo mere bliver der også tale om former, som nærmer sig kommercielle forhold. Jo mere der bliver tale om et sådant mere ligestillet samarbejde, jo mere får det karakter af bilateralt eller eventuelt gruppevis multilateralt samarbejde.

Dette betyder ikke, at behovet for egentligt bistandsarbejde eller behovet for globale programmer dermed forsvinder, og det er heller ikke på forhånd givet, at de synspunkter, jeg har nævnt, og som er fremført fra visse udviklingslande, netop skal føre til de konklusioner, jeg her har peget på.

I den overgangsperiode, vi befinder os i, vil det imidlertid være rigtigt at få en åben og fordomsfri drøftelse af de fremtidige relationer mellem de industrialiserede lande med eller uden råstoffer og udviklingslande med eller uden råstoffer.

Den kommende FN-konference er det første forsøg på at drøfte egentlige økonomiske og handelsmæssige forhold inden for en plenarforsamling i De Forenede Nationer.

Danmark har fra den 1. januar i år overtaget den nordiske plads i FNs koloniudvalg. Det er vort håb, at vi derigennem kan bidrage til tilvejebringelsen af en mere konstruktiv dialog mellem den vestlige verden og det frie Afrika om nytænkning og konstruktiv, langsigtet indsats ved behandlingen af de tilbagestående koloniproblemer.

Både når det gælder situationen i det sydlige Afrika og Portugals politik over for landenes oversøiske områder, vil regeringen lade sig lede af de principper, som jeg her har nævnt, og som ligger til grund for vort arbejde i koloniudvalget. Vi vil med interesse følge forsøg på nytænkning og tegn på en mere liberal udvikling, og vi vil være parat til at komme dem i møde, når de måtte vise sig.

Også her vil den danske politik hvile på ønsket om at søge de positive tegn og søge at fremme dem, også selv om det så lejlighedsvis fører til skuffelser.

Jeg skal som et særligt punkt her til sidst i min redegørelse fremhæve, at der forestår en FN-konference om retsordenen på havet, som begynder i Caracas i sommer.

Det er ikke her muligt at komme ind på de mange og vigtige og meget indviklede

spørgsmål, som skal til behandling på konferencen. Jeg skal henvise til den gennemgang af problemerne, som statsministeren har givet i sit svar af 4. marts 1974 på et spørgsmål stillet af hr. Knud Nielsen, men er i øvrigt rede til at besvare spørgsmålet.

Som nævnt i indledningen har jeg ment, at det var rigtigt at koncentrere denne redegørelse om nogle særlig aktuelle og væsentlige spørgsmål.

Redegørelsen er en indbydelse til en åben og fordomsfri drøftelse ikke alene af de spørgsmål, jeg specielt har nævnt her, men også af andre udenrigspolitiske problemer. Valget af emner til særlig behandling har ikke betydet og betyder ikke, at regeringen kun tillægger disse emner vægt og interesse. Det er alene et udtryk for vort ønske om herved at give grundlag for en debat om en række store og indbyrdes stærkt sammenhængende forhold.

K. B. Andersen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen, og jeg vil gerne straks og blankt erkende, at der ikke med den redegørelse, vi her har fået fra ministeren, er lagt vanskeligheder i vejen for fortsat bred enighed her i tinget om afgørende hovedlinjer i dansk udenrigspolitik. Vi er enige på en meget lang række områder. Det er klart, at der er ting, som mit parti og jeg måske ville have sagt på en lidt anden måde og med et lidt andet ordvalg, men det ændrer ikke hovedsynspunktet.

Jeg vil også gerne udtrykke megen tilfredshed med, at udenrigsministeren så klart, som det skete, markerede forskellen i beslutningsgrundlaget mellem det økonomiske samarbejde og det udenrigspolitiske samarbejde mellem de ni. Det har jo ikke noget at gøre med drømme om, hvad man kunne ønske, eller forhåbninger om, hvad man gerne ville have, eller skræmmebilleder om, hvad man ikke vil have. Det, ministeren slog fast, var de faktiske forhold.

Jeg vil også gerne udtrykke anerkendelse over for bemærkningerne om, at det politiske samarbejde må ske skridt for skridt — ministeren sagde pragmatisk, men jeg er så bange for fremmedord — at det ikke må have for højtflyvende mål, og at det må ske i takt med den forståelse, som kan vindes i befolkningerne.